

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, (hierna: de voorzieningenrechter)
van 15 februari 2010 in zaak nrs. 09/34222 en 09/34221 in het geding
tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 september 2009 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 februari 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 maart 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.B.M. Hent, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. van Dokkum, ambtenaar van Staat.

w.g. Hent
lid van de enkelvoudige kamer

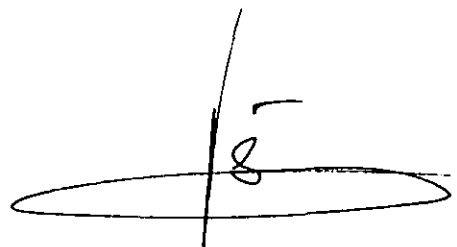
w.g. Van Dokkum
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 april 2010

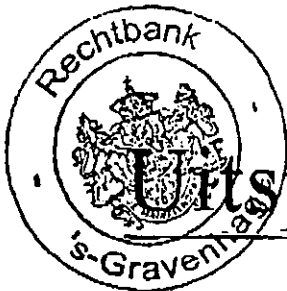
480-601.

Verzonden: 26 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

Uitspraak

AFSCHRIFT

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Voorzieningenrechter
Registratienummer: Awb 09/34222 (voorlopige voorziening)
Awb 09/34221 (beroep)

Uitspraak
in het geding tussen:

geboren op
van Somalische nationaliteit,
IND dossiernummer 0908.19.1210, verzoeker,
gemachtigde mr. T.M. van der Wal, advocaat te Sneek;

en

De Staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. F.H. Postma,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

1. Procesverloop

Op 19 augustus 2009 heeft verzoeker een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 21 september 2009 heeft verweerder de aanvraag afgewezen omdat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.

Bij brief van 22 september 2009 is daartegen beroep ingesteld. Verzoeker mag de behandeling daarvan niet in Nederland afwachten. Bij verzoek van 22 september 2009 is verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot in beroep is beslist. Het verzoek is voorzien van gronden bij brief van 21 oktober 2009. Op 1 februari 2010 zijn nadere stukken ingediend.

Het verzoek is ter zitting van 2 februari 2010 behandeld. Verzoeker is verschenen, bijgestaan door de gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1 De voorzieningenrechter stelt vast dat wordt voldaan aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb). De rechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van verzoeker in afwachting van de beslissing op beroep moet worden verboden.

2.2 Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Vo 343/2003).

2.3 Italië heeft niet tijdig gereageerd op het terugnameverzoek, zodat Italië op grond van artikel 20, eerste lid, aanhef en onder c, Vo 343/2003 wordt geacht in te stemmen met terugname van verzoeker.

2.4 Ingevolge artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003, voor zover thans van belang, kan, in afwijking van het eerste lid, verweerder een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

2.5 Verzoeker heeft aangevoerd dat hem in Italië geen zorgvuldige asielprocedure wacht en dat hem geen basisvoorzieningen zullen worden aangeboden. Dit is in strijd met artikel 3 van het (Europees) Verdrag inzake de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en met artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag. Het tekortschieten van de Italiaanse autoriteiten wat betreft opvang en voorzieningen voor asielzoekers en vluchtelingen is bovendien in strijd met artikel 13 EVRM. Verzoeker betoogt dat asielzoekers in Italië geen mogelijkheid hebben om een asielverzoek in te dienen, althans geen toegang tot een effectief rechtsmiddel hebben. Ook houdt Italië zich niet aan zijn verplichtingen op grond van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (Opvangrichtlijn), Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (Definitierichtlijn) en Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn).

Ter onderbouwing van zijn betoog verwijst verzoeker naar de volgende documenten:

- Het Amnesty International Report 2007 en 2008;
- Het rapport "Italy: a briefing to the UN Committee against torture" d.d. april 2007;
- Het rapport "Promotion and protection of all human rights, civil, political, economic, social and cultural rights including the right to development" d.d. 26 januari 2009;
- Het rapport van Thomas Hammarberg van de Raad van Europa d.d. 16 april 2009;
- Het artikel "Asiel in Zuid-Europa" (NAV 2009, nr. 3);

- De door de president van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) getroffen interim measures tegen Finland d.d. 12 en 19 juni 2009 en de tegen Nederland getroffen interim measures d.d. 18 augustus 2009, 18 november 2009 en 7 januari 2010;
- De door het EHRM gestelde vragen aan de Italiaanse autoriteiten d.d. 18 november 2009;
- De uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) d.d. 2 november 2006 (nr. 200607058/1);
- De door de Afdeling toegewezen voorlopige voorziening d.d. 31 augustus 2009 (nr. 200906498/2/V3);

Verzoeker heeft voorts aangevoerd dat hij de intentie had om naar Nederland door te reizen en daar een asielaanvraag in te dienen. Verzoeker doet een beroep op artikel 8 EVRM.

2.6 De rechter overweegt als volgt. In zijn algemeenheid mag verweerder ten opzichte van Italië uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het is aan verzoeker om op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat dit in dit geval wat betreft Italië anders is.

Verzoeker is hier niet in geslaagd. Met de enkele stelling dat hem in Italië geen zorgvuldige asielprocedure wacht en hij geen basisvoorzieningen zal ontvangen, heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat er concrete aanwijzingen bestaan dat Italië de op dat land rustende verdragsverplichtingen jegens hem niet zal nakomen. Met de stelling dat asielzoekers geen asielverzoek kunnen indienen en geen toegang tot een effectief rechtsmiddel hebben, heeft verzoeker dit evenmin aannemelijk gemaakt. De rechter merkt in dit verband op dat verzoeker tijdens het eerste gehoor en het gehoor dublinclaim zelf heeft verklaard dat hij in Italië een verblijfsvergunning heeft gekregen met een geldigheidsduur van drie jaar, zodat verzoeker thans een geldige verblijfsvergunning heeft in Italië. Ook uit de door verzoeker aangehaalde stukken blijkt niet dat er sprake is van concrete aanwijzingen in vorenbedoelde zin, nu deze stukken zien op de algemene situatie van asielzoekers in Italië en niet op verzoekers persoonlijke situatie en ervaringen in Italië.

Het gegeven dat de president van het EHRM interim measures heeft getroffen op verzoek van vreemdelingen die door de Finse, dan wel Nederlandse autoriteiten op grond van Vo 343/2003 zouden worden overgedragen aan Italië, brengt de rechter niet tot een ander oordeel. De rechter neemt hierbij in aanmerking dat de interim measures zonder nadere motivering zijn getroffen reeds daarom geen concreet aanknopingspunt in vorenbedoelde zin bieden. De omstandigheid dat het EHRM op 18 november 2009 vragen heeft gesteld aan de Italiaanse autoriteiten brengt de rechter evenmin tot een ander oordeel, reeds omdat niet is gebleken dat de zaak waarin door het EHRM vragen zijn gesteld vergelijkbaar is met de zaak van verzoeker.

Gelet op het vorenstaande, faalt het beroep op de uitspraak van de Afdeling d.d. 2 november 2006.

Het beroep op de door de Afdeling toegewezen voorlopige voorziening d.d. 31 augustus 2009, faalt eveneens, aangezien in deze uitspraak (slechts) een voorlopig oordeel is gegeven ten aanzien van het mogelijk bestaan van beletselen tegen de overdracht van de betreffende vreemdeling aan Italië.

2.7 Het beroep op de Definitierichtlijn betreft de inhoudelijke beoordeling van asielverzoeken. Daarvoor is Italië verantwoordelijk. De gestelde gebrekkige wijze waarop deze richtlijn door Italië wordt toegepast, betekent nog niet dat Italië zich niet aan de refoulementverboden zal houden. Het beroep faalt.

2.8 Het betoog dat Italië handelt in strijd met de Opvangrichtlijn moet worden ingehracht en beoordeeld in Italië. Het beroep op de Opvangrichtlijn faalt.

2.9 Het beroep op de Procedurerichtlijn faalt. Niet is met concrete gegevens gestaafd dat aan de asielprocedure in Italië zodanige gebreken kleven, dat niet kan worden onderzocht en vastgesteld of de in het Vluchtelingenverdrag en het EVRM genoemde risico's worden gelopen bij terugkeer naar het land van herkomst. Aldus is niet aannemelijk gemaakt dat het risico bestaat dat Italië zijn verplichtingen voortvloeiend uit die verdragen niet zal nakomen.

2.10 Een mogelijk verschil tussen de opvang van asielzoekers in Nederland en de opvang in Italië behoeft voor verweerder geen aanleiding te zijn de behandeling van het asielverzoek aan zich te trekken.

2.11 De stelling dat verzoeker de intentie had naar Nederland te gaan, kan niet leiden tot toepassing van artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003.

2.12 Verzoeker stelt dat overdracht aan Italië in dit geval van een onevenredige hardheid getuigt.

2.13 Volgens paragraaf C3/2.3.6.4 Vo 2000 kan verweerder eveneens in individuele gevallen gebruik maken van de bevoegdheid van artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003 indien de vreemdeling op basis van bijzondere, individuele omstandigheden aannemelijk maakt dat overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat in dit geval van een onevenredige hardheid getuigt.

Wat is aangevoerd is niet aan te merken als een zodanig bijzondere omstandigheid.

2.14 Het betoog dat de behandeling van asielzoekers door de Italiaanse autoriteiten en de omstandigheden waaronder zij in Italië verblijven op zichzelf reeds in strijd is met artikel 3 van het EVRM faalt. Daaromtrent behoort te worden geklaagd bij de Italiaanse autoriteiten. De rechter verwijst naar de uitspraak van het EHRM van 2 december 2008 (JV 2009, 41).

Hetgeen verzoeker heeft aangevoerd leidt niet tot het oordeel dat Italië onvoldoende processuele waarborgen biedt voor toetsing aan artikel 3 EVRM.

2.15 Het beroep op het bepaalde in artikel 8 EVRM faalt. Voor een beroep op dit artikel dient een reguliere aanvraag te worden ingediend.

2.16 Het beroep heeft geen redelijke kans van slagen, zodat het verzoek wordt afgewezen. Omdat nader onderzoek niet tot een andere uitkomst zal leiden, verklaart de voorzieningenrechter, met toepassing van artikel 8:86 Awb, tevens het beroep ongegrond.

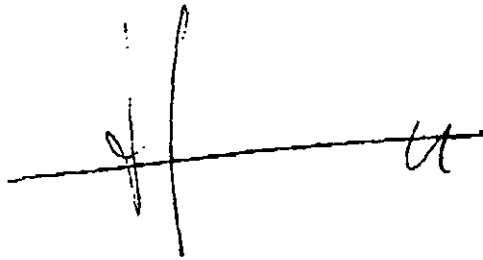
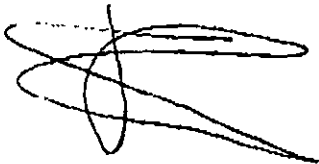
2.17 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen af;
- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.J.C. Hangx, als rechter, en door deze en F. Geerling als griffier ondertekend. Uitgesproken in het openbaar op **15 FEB. 2010**

Afschrift verzonden op: **15 FEB. 2010**

Rechtsmiddelen

Tegen deze uitspraak, voorzover daarbij in de hoofdzaak is beslist, kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

12-03-10

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GEFORMEERDE
RECHTSPRAAK VAN DE
RECHTER VAN 'S-GRAVENHAGE

deboer

advocaten

Advocaten

mr. A.J. de Boer
mw. mr. T.M. van der Wal

Correspondentieadres
Postbus 3040
8600 DA SNEEK

Bezoekadres
Hoogend 12
8601 AE Sneek

Tel.: (0515) 433380
Fax: (0515) 433359

Email
Info@deboeradvocaten.eu

Internet
www.deboeradvocaten.eu

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 18113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Per fax: 070-365 13 80 en per post

Ons kenmerk : 20100109
Procedurenummer :
IND-nummer : 0908-19-1210
Vreemdelingennummer :

HOGER BEROEP

Geeft eerbiedig te kennen:

De heer hierna te noemen appellant, geboren op en van Somalische nationaliteit, thans verblijvende op de Detentieboot te (2240 CG), Alphen aan den Rijn, te dezer zake domicille kiezende te (8601 AE) Sneek aan het Hoogend no. 12, ten kantore van advocaat mr. T.M. van der Wal, die door hem bepaaldelijk gevolmachtigd is hoger beroep in te dienen en die te dezer zake voor hem zal optreden met het recht van substitutie.

Appellant heeft op 22 september 2009 pro forma beroep ingediend tegen de beschikking van de Staatssecretaris van Justitie d.d. 21 september 2009, waarbij zijn op 19 augustus 2009 ingediende verzoek om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd werd afgewezen. De Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle- Lelystad, heeft bij uitspraak d.d. 15 februari 2010 het beroep van appellant ongegrond verklaard (**productie 1**).

Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle- Lelystad, weshalve ondergetekende namens appellant dit hoger beroep indient.

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
01 MRT 2010	
ZAAKNR.	200114
AAN:	V3
BEHANDELD DD:	PAR:

Grievan:**GRIEF 1:**

Appellant is van mening dat de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle-Lelystad, bij uitspraak van 15 februari 2010, verzonden op diezelfde datum, ten onrechte het volgende heeft geoordeeld:

"2.6 De rechter overweegt als volgt. In zijn algemeenheid mag verweerder ten opzichte van Italië uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het is aan verzoeker om op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat dit in dit geval wat betreft Italië anders is.

Verzoeker is hierin niet geslaagd. Met de enkele stelling dat hem in Italië geen zorgvuldige asielprocedure wacht en hij geen basisvoorzieningen zal ontvangen, heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat er concrete aanwijzingen bestaan dat Italië de op dat land rustende verdragsverplichtingen jegens hem niet zal nakomen. Met de stelling dat asielzoekers geen asielverzoek kunnen indienen en geen toegang tot een effectief rechtsmiddel hebben, heeft verzoeker dit evenmin aannemelijk gemaakt. De rechter merkt in dit verband op dat verzoeker tijdens het eerste gehoor en het gehoor dublinclaim zelf heeft verklaard dat hij in Italië een verblijfsvergunning heeft gekregen met een geldigheidsduur van drie jaar, zodat verzoeker thans een geldige verblijfsvergunning heeft in Italië. Ook uit de door verzoeker aangehaalde stukken blijkt niet dat er sprake is van concrete aanwijzingen in vorenbedoelde zin, nu deze stukken zien op de algemene situatie van asielzoekers in Italië en niet op verzoekers persoonlijke situatie en ervaringen in Italië.

Het gegeven dat de president van het EHRM interim measures heeft getroffen op verzoek van vreemdelingen die door de Finse, dan wel Nederlandse autoriteiten op grond van Vo 343/2003 zouden worden overgedragen aan Italië, brengt de rechter niet tot een ander oordeel. De rechter neemt hierbij in aanmerking dat de interim measures zonder nadere motivering zijn getroffen reeds daarom geen concreet aanknopingspunt in vorenbedoelde zin bieden. De omstandigheid dat het EHRM op 18 november 2009 vragen heeft gesteld aan de Italiaanse autoriteiten brengt de rechter evenmin tot een ander oordeel, reeds omdat niet is gebleken dat de zaak waarin door het EHRM vragen zijn gesteld vergelijkbaar is met de zaak van verzoeker.

Gelet op vorenstaande, faalt het beroep op de uitspraak van de Afdeling d.d. 2 november 2006.

Het beroep op de door de Afdeling toegewezen voorlopige voorziening d.d. 31 augustus 2009, faalt eveneens, aangezien in deze uitspraak (slechts) een voorlopig oordeel is gegeven ten aanzien van het mogelijk bestaan van beletselen tegen de overdracht van de betreffende vreemdeling aan Italië."

TOELICHTING:

Appellant is van mening dat hij concrete, op de individuele zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden heeft aangevoerd die aannemelijk maken dat uitzetting naar Italië schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Appellant is in Italië namelijk slachtoffer geworden van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Appellant heeft in zijn asielprocedure uitdrukkelijk naar voren gebracht dat hij in Italië volledig aan zijn lot werd overgelaten en zonder enige basisvoorzieningen op straat moest leven. Daarnaast heeft appellant uitdrukkelijk aangegeven dat hij in Italië niet in de gelegenheid is gesteld om zijn asielrelaas naar voren te brengen. Appellant kreeg slechts een brief in handen gedrukt met daarin de mededeling dat aan hem een verblijfsvergunning voor de duur van drie jaar was verleend.

Appellant is getraumatiseerd en van hem kan niet verwacht worden terug te keren naar Italië, omdat (in)direct refoulement dreigt. Indien appellant zal worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten wacht hem daar geen zorgvuldige asielprocedure, zodat na overdracht aan Italië in het kader van de Dublinverordening (in)direct refoulement dreigt in strijd met artikel 33 van de Vluchtelingenverdrag en artikel 3 EVRM. Het tekortschieten van de Italiaanse asielprocedure brengt bovendien strijdigheid met zich mee met artikel 13 EVRM, dat immers een adequaat rechtsmiddel voorschrijft.

Appellant is van mening dat ten opzichte van Italië niet langer uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De door het EHRM getroffen interim measures voeden namelijk de gedachte dat de Italiaanse autoriteiten (mogelijk) haar verplichtingen uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM ten aanzien van asielzoekers en vluchtelingen niet nakomt. Dit standpunt wordt ondersteund door de namens appellant overgelegde mensenrechtenrapportages bij de gronden van het beroep van 21 oktober 2009. Deze mensenrechtenrapportages onderbouwen bovendien de verklaringen van appellant omtrent de slechte omstandigheden waaronder hij in Italië heeft verbleven. Dat de hiervoor vermelde interim measures zonder nadere motivering zijn getroffen, doet aan voorgaande niets af. Derhalve is in casu zeker reden voor de Staatssecretaris om af te wijken van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Daarbij komt nog dat, zoals uit de in beroep overgelegde stukken blijkt, aan de Italiaanse asielprocedure zodanige gebreken kleven, dat vooraf in redelijkheid betwijfeld kan worden of appellant in Italië tijdens een procedure met succes deze gebreken ter discussie kan stellen.

Appellant is van mening dat de Rechtbank één en ander in de aangevallen uitspraak ten onrechte heeft miskend.

GRIEF 2:

Ten onrechte heeft de Rechtbank het volgende geoordeeld:

"2.7 Het beroep op de Definitierichtlijn betreft de inhoudelijke beoordeling van asielverzoeken. Daarvoor is Italië verantwoordelijk. De gestelde gebrekkige wijze waarop deze richtlijn door Italië wordt toegepast, betekent nog niet dat Italië zich niet aan de refoulementverboden zal houden. Het beroep faalt."

"2.8 Het betoog dat Italië handelt in strijd met de Opvangrichtlijn moet worden ingebracht en beoordeeld in Italië. Het beroep op de Opvangrichtlijn faalt."

"2.9 Het beroep op de Procedurerichtlijn faalt. Niet is met concrete gegeven gestaafd dat aan de asielprocedure in Italië zodanige gebreken kleven, dat niet kan worden onderzocht en vastgesteld of de in het Vluchtelingenverdrag en het EVRM genoemde risico's worden

deboer

advocaten

gelopen bij terugkeer naar het land van herkomst. Aldus is niet aannemelijk gemaakt dat het risico bestaat dat Italië zijn verplichtingen voortvloeiend uit die verdragen niet zal nakomen."

TOELICHTING:

Voor wat betreft de overweging van de Rechtbank met betrekking tot de Definitierichtlijn, de Opvangrichtlijn en de Procedurerichtlijn wordt namens appellant het volgende opgemerkt.

Namens appellant is in beroep uitdrukkelijk een beroep gedaan op de hierboven vermelde richtlijnen. Namens appellant is voldoende gemotiveerd waarom Italië niet voldoet aan de minimumvoorwaarden voor een menswaardig bestaan voor asielzoekers in Italië en dat derhalve de Staatssecretaris indirect het EVRM schendt door asielzoekers over te dragen aan Italië. Appellant is derhalve van mening dat de Rechtbank heeft miskend dat de Staatssecretaris in het onderhavige geval indirect het EVRM schendt door appellant over te dragen aan Italië. De bestreden uitspraak is derhalve volstrekt onvoldoende gemotiveerd.

Voorts is appellant van mening dat de Rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het feit, dat Italië handelt in strijd met de hierboven vermelde richtlijnen, moet worden ingebracht en beoordeeld in Italië. Het feit, dat Italië handelt in strijd met deze richtlijnen betekent naar de mening van appellant dat hij bij terugkeer naar Italië zal worden blootgesteld aan een reëel risico als bedoeld in artikel 3 EVRM.

Nederland is in gevolge van de refoulementverboden (mede) verantwoordelijk voor de te vreezen mensenrechtenschendingen die buiten zijn rechtsmacht zullen optreden, omdat de verwijdering van appellant een schakel vormt in de keten van gebeurtenissen die daartoe leiden. Derhalve is appellant van mening dat hij in de onderhavige procedure wel degelijk een beroep heeft kunnen doen op de hierboven vermelde richtlijnen.

GRIEF 3:

Ten onrechte heeft de Rechtbank het volgende geoordeeld:

"2.12 Verzoeker stelt dat overdracht aan Italië in dit geval van een onevenredige hardheid getuigt."

"2.13 Volgens paragraaf C3/2.3.6.4 Vc 2000 kan verweerder eveneens in individuele gevallen gebruik maken van de bevoegdheid van artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003 indien de vreemdeling op basis van bijzondere, individuele omstandigheden aannemelijk maakt dat overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat in dit geval van een onevenredige hardheid getuigt."

Wat is aangevoerd is niet aan te merken als een zodanig bijzondere omstandigheid."

TOELICHTING:

Appellant is van mening dat hij concrete, op de individuele zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden heeft aangevoerd die aannemelijk maken dat uitzetting naar Italië schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Appellant had in Italië geen woning, geen financiële middelen en hij kreeg geen scholing. Appellant werd volledig aan zijn lot overgelaten.

deboer

advocaten

Appellant leefde op straat zonder enige vorm van voorzieningen. Naar de mening van appellant heeft hij met zijn verklaringen hieromtrent voldoende aannemelijk gemaakt dat in zijn geval sprake is van een onevenredige hardheid. Bovendien worden de verklaringen van appellant omtrent zijn levensomstandigheden in Italië bevestigd door de in beroep aangehaalde mensenrechtenrapportages.

Naar de mening van appellant heeft de Rechtbank dan ook niet kunnen concluderen dat in zijn geval geen sprake is van een onevenredige hardheid, zodat de Staatssecretaris geen gebruik hoeft te maken van artikel 3, tweede id, Vo 343/2003.

GRIEF 4:

Ten onrechte heeft de Rechtbank het volgende geoordeeld:

"2.14 Het betoog dat de behandeling van asielzoekers door de Italiaanse autoriteiten en de omstandigheden waaronder zij in Italië verblijven op zichzelf reeds in strijd is met artikel 3 van het EVRM faalt. Daaromtrent behoort te worden geklaagd bij de Italiaanse autoriteiten. De rechter verwijst naar de uitspraak van het EHRM van 2 december 2008 (JV 2009, 41).

Hetgeen verzoeker heeft aangevoerd, leidt niet tot het oordeel dat Italië onvoldoende processuele waarborgen biedt voor toetsing aan artikel 3 EVRM."

TOELICHTING:

Met de overweging van de Rechtbank dat omtrent een schending van artikel 3 EVRM behoort te worden geklaagd bij de Italiaanse autoriteiten, kan appellant zich niet verenigen. Appellant is van mening dat de Rechtbank heeft miskend dat in het geval van appellant sprake is van (in)direct refoulement in de zin van artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM geeft immers een ieder het recht niet te worden onderworpen aan marteling of aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft uit deze bepaling afgeleid dat een vreemdeling er door beschermd wordt tegen verwijdering door een verdragspartij naar een ander land waar de betrokkene een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM. Die uitzetting is dan immers een schakel in de keten van gebeurtenissen die tot dit risico zouden leiden. De verdragsstaat, die de hiervoor bedoelde schakel creëert, is daarmee (mede) verantwoordelijk voor dit risico. In het onderhavige geval betekent dit dat de uitzetting vanuit Nederland zal leiden tot uitzetting vanuit Italië naar Somalië. In Somalië loopt appellant een reëel risico om te worden onderworpen aan een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM.

Het hiervoor besproken refoulementverbod verbiedt namelijk niet alleen het rechtstreeks verwijderen naar het land van herkomst waar een asielzoeker voor de verboden handelingen of situaties als bedoeld in artikel 3 EVRM heeft te vrezen, maar ook het verwijderen van een asielzoeker naar een ander land waarvan in zekere mate voorzienbaar is dat dit hem doorzendt naar dat land van herkomst (indirect refoulement). Nederland als verwijderende staat is ingevolge de refoulementverboden (mede) verantwoordelijk voor de te vrezen mensenrechtenschendingen die buiten zijn rechtsmacht zullen optreden, omdat de verwijdering een schakel vormt in de keten van gebeurtenissen die daartoe leiden, ongeacht of de doorzending naar het land van herkomst door een andere staat daarbij een volgende schakel vormt.

deboer

advocaten

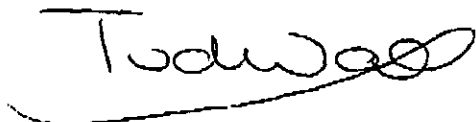
Op grond van voorgaande is appellant derhalve van mening dat hij in de onderhavige procedure wel degelijk een beroep heeft kunnen doen op artikel 3 EVRM. Ten onrechte heeft de Rechtbank dit in de aangevallen uitspraak miskend.

Gelet op voorgaande is appellant van mening dat de Rechtbank het beroep van appellant tegen de afwijzende beschikking op zijn asielaanvraag ten onrechte ongegrond heeft verklaard en dat de Rechtbank vervolgens de Staat der Nederlanden ten onrechte niet heeft veroordeeld in de proceskosten.

Een kopie van het hoger beroep wordt eveneens verzonden aan verweerder.

REDENEN waarom: appellant uw Afdeling verzoekt het beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle-Lelystad, d.d. 15 februari 2010 te vernietigen alsmede de Staat der Nederlanden te veroordelen tot betaling van de proceskosten.

Sneek, 1 maart 2010

mw. mr. T.M. van der Wal